

indtil 1ste Januar 1862 den Afgang til at ned sætte sig paa Landet som Gaandværker og Hand lende, som nærværende Lov hjemser efter sædvanligt Næringsbeviis, ikkun skal komme dem tilgode, som i en Kjøbstad have vundet Borgerskab paa samme Næring, og at indtil denne Tid den Amtmændene tilkommende Bevillingsmyndighed dog ind til Videre vedbliver, skal udgaae, og subsidiairt skulde den her givne Regel ikke gjælde med Hensyn til Gaandværkere, men kun med Hensyn til Handlende. Det er ikke noget nyt Spørgsmaal, der her er fremkommet; thi det er i Hovedsagen blevet udsørligt behandlet ved anden Behandling. Jeg opfordrede Medlemmerne til ikke i den Retning at være karrige ligeoverfor Kjøbstæderne, for hvilke denne Bestemmelse efter min fulde Overbeviisning har en større Betydning, end nogle Medlemmer, saavel sidste Gang som idag, ville indrømme, og Thiinget var enigt med mig i at fastholde denne Paragraph. Jeg haaber nu, at det ærede Thiing ved denne Leilighed, ligesom ved flere andre, vil blive sig selv tro, og ikke vil forkaste, hvad det alt engang har bifaldet, og at det altsaa vil forkaste saavel Hovedforslaget som det subsidiaire, om hvilket den ærede Ordfører alt har bemærket, at det paa sin Viis er ligesaa urigtigt og forkasteligt som Hovedforslaget. De Forslag, som findes paa Bladet Nr. 66 under Nr. 60 og 61, indeholde ei heller noget væsentligt Nyt eller noget ikke tidligere debatteret Spørgsmaal. Jeg kan ikke Andet end tilraade det ærede Thiing at blive staaende ved Lovudkastet, saaledes som det foreligger fra 2den Behandling. Jeg troer, at der her er et Forhold, hvor der ikke kan siges at være nogen virkelig begrundet Trang tilstede til en saadan Overgangsbestemmelse som den, der her er foreslaaet; det maa indrømmes og sees af Enhver, der samler Bestemmelserne, at Thiinget ved anden Behandling i flere Tilfælde har udsat Tiden for Bestemmelsernes Ikrafttræden, hvor denne efter det oprindelige Forslag skulde ske strax. Dette gjælder navnlig om flere Bestemmelser, som findes i Begyndelsen af det Ufsnit, der handler om Gaandværksnæring. Det kan nu være, at der ved den i § 94 bestemte Overgangsregel

kan gjøres Noget for, at den unaturlige Afskillelse mellem Land- og Kjøbstadhaandværkere paa en lempelig Maade kan blive udjævnet. Vi have seet her i Thiinget, hvor forunderligt man har taget Sagen, hvorledes flere af Thiingets Medlemmer fra Landet alene have tænkt paa Landhaandværkerne, og hvorledes flere af dem fra Kjøbstæderne kun have tænkt paa Kjøbstadhaandværkerne; men de ere dog alle Gaandværkere og Borgere i Landet; hvorfor skal der da være en saadan unaturlig Sfranke mellem Kjøbstad og Land i saa Henseende? Netop naar vi fastholde § 94, og det er derfor, jeg lægger Vægt paa, at der ikke med Hensyn til den skeer nogen Forandring, ville efter al Sandsynlighed, hvis og for saavidt der er Trang dertil — thi, er dette ikke Tilfældet, behøves det jo ikke — flere af Kjøbstadhaandværkerne flytte ud i Kjøbstadens Omegn; og hvorfor skulle de ikke det? hvorfor skal man i saa Henseende, deels i Mellemtiden og deels efter 1862, vanstelliggjøre dem Ret og Afgang til at vælge deres Bopæl det Sted, hvor de have Lyst til at arbejde? Det er jo Noget, der naturligtst maa lægges i vedkommende Gaandværkers egen Haand. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at begge Forslagene, baade det under Nr. 60 og det under Nr. 61, paa en lidet hensigtsmæssig Maade bryde det Resultat, hvorom man har samlet sig ved Sagens anden Behandling. — Tilbage staaer endnu et Forslag til § 97, hvis Nødvendighed jeg tilstaaer jeg ikke ret indseer. Jeg er tilbøielig til at troe, at, hvis den ærede Rigsdagmand var tilstede — jeg troer ikke, han er tilstede i Thiinget for Diebliffet — hvis Bemærkninger ved forrige Behandling have givet Udvalget Anledning til samme (Grundtvig), saa vilde han sige, at det slet ikke rammede, idetmindste ikke væsentligt rammede det, som den ærede Rigsdagmand bragte paa Bane. Jeg skulde nemlig seile meget, om ikke det, han væsentligt bragte paa Bane, netop var Forholdet imellem en Gaandværksmester i Kjøbenhavn og en Gaandværksmester i Kjøbstæderne; han nævnte tillige det Spørgsmaal, hvortil Udvalget nærmest har taget Hensyn, men jeg troer ikke, at det var Væsentligt,